

[Boligministeren.]

at gå drastisk til værks, det ville også nu, efter at ejerlejlighedsloven har fungeret en årrække, medføre en lang række konsekvenser, for så vidt angår de allerede gennemførte udstykninger. Der er jo, hvis jeg må have lov til at sige det, også et hensyn at tage til de befolkningsgrupper, som ønsker at eje deres egen bolig. Ud fra dette hensyn bør man derfor nøjes med at indkredse og eliminere de muligheder, der er for misbrug af loven.

Begrebet bestående boligmasse spænder jo meget vidt. Det indbefatter boliger af enhver kategori, lige fra de alledårligste, slumboliger, saneringsmodne bebyggelser, som man dårlig nok tør betegne som boliger, i hvert fald som menneskeværdige boliger, og til lejligheder af høj standard, som på alle områder vil kunne tilfredsstille de boligsøgendes behov.

Den offentlige omtale, som ejerlejlighedsloven hyppigt giver anledning til, har i vidt omfang været baseret på de opdelinger og salg, der har fundet sted i den ringeste del af den bestående boligmasse. Når salg af en sådan ringe bolig foretaget af en spekulationspræget sælger til en køber, der er i en tvangssituation, forekommer, er der hermed aftegnet et billede, som må påkalde sig samfundets opmærksomhed og forargelse, og sådanne salg er, det kan ikke nægtes, forekommet. De er ubehagelige, og de er beklagelige, men netop fordi de forekom, var det, at regeringen i fjor — og jeg kan sige, at det gjorde regeringen på eget initiativ — tog skridt til en skærpelse af vilkårene for udstykning og salg af ejerlejligheder.

Når dette er sagt, må det være rimeligt at spørge, om det er korrekt at vurdere ejerlejlighedsloven alene på grundlag af de uheldige tilfælde. Loven må efter min mening også vurderes ud fra de salg, der sker af veludviklede, veludstyrede, velbeliggende lejligheder til købere, der ikke befinder sig i en tvangssituation, men som simpelt hen ønsker at eje den pågældende lejlighed og købe den til en pris, som de anser for rimelig og rigtig, og derved måske opnå en tryghed i boligforholdet, som de ikke kunne opnå på anden måde, en tryghed for sig selv i den pågældende lejlighed og måske en tryghed for deres familie, som kan have boet sammen med dem.

Det er klart, at ejerlejlighedsloven har haft til formål at skabe grundlag for sådanne salg, og det er lige så klart, at samfundet må reagere mod de misbrug af loven, der kan ske, og hvis særkende er, at lejligheder af dårlig standard sælges for urimelige priser til købere i en tvangssituation. Det var altså det, der skete i foråret, og det var det, man tog konsekvensen af i foråret: så sent som i juni måned vedtog folketetinget — også med tilslutning fra de nuværende forslagsstillere — to lovbestemmelser, der har til formål at hindre sådanne misbrug.

Den ene bestemmelse giver kommunalbestyrelsen i kommuner med huslejeregulering adgang til at forhindre opdeling af beboelsesejendomme i ejerlejligheder, hvis lejlighederne ikke har tilstrækkeligt moderne udstyr, bl. a. centralvarme og bad, ligesom opdeling kan hindres, hvis der herved fremkommer ejerlejligheder i form af enkeltværelser til beboelse. Det er således altså alene ejendomme af ret høj standard, der nu uden videre kan begæres udstykket i ejerlejligheder, og det er mit indtryk, at denne bestemmelse allerede har haft virkninger.

Den anden bestemmelse, som jeg også lægger megen vægt på i denne forbindelse, går ud på, at en køber, der mener at have betalt for meget for en ejerlejlighed, har adgang til at få købesummens rimelighed bedømt af boligretten og at få købesummen nedsat, hvis prisen har været urimelig.

Disse lovbestemmelser har altså kun været gældende i 4-5 måneder, og det må være regeringens opfattelse, at der nu bør levnes loven i dens nuværende form en rimelig tid til at dokumentere, hvorvidt den på tilfredsstillende måde opfylder de forudsætninger, der lå til grund for dens vedtagelse, og at der derfor ikke på nuværende tidspunkt bør søges gennemført nye ændringer i bestemmelserne om ejerlejligheder. Det er klart, at oplysninger, som jeg har eller kan skaffe til rådighed om disse ting, når de kommer til at foreligge, er jeg til enhver tid parat til at forelægge for boligudvalget og at skaffe det materiale, som man måtte ønske fremskaffet.

Clara Munck: Når jeg som ordfører for den konservative folketingsgruppe skal udtale, at vi ikke vil kunne medvirke til en hurtig